

Zoete sneeuw op de Tulberg

Jenny Lindhout

'Hoeveel chocolade moet er eigenlijk doorheen?' vraag ik Omoe, terwijl ik een ei door het beslag roer voor een heerlijke chocolade tulband.

'Tweehonderdvijftig gram,' zegt ze beslist en breekt de chocolade in kleine stukjes.

'Is dat genoeg?' vraag ik verbaasd. We eten elk jaar met zoveel mensen van die tulband, dat ik me nu niet kan voorstellen dat één zo'n plak chocolade genoeg is. Het is een gróte plak, oké, dat zie ik wel. Maar genoeg? Nee, daar geloof ik niks van.

Omoe kijkt me plagerig een beetje beledigd aan. 'Twijfel je aan mijn geheime recept?' Ze kietelt me in mijn nek en fluistert: 'Een beetje geduld, meis! Geheimen nemen de tijd.'

Tsja, ik twijfel nog steeds wel een beetje, maar dat houd ik maar even voor mezelf als we samen de chocolade door het beslag roeren en de tulband in de oven schuiven.

We zijn net klaar met het maken van het witte glazuur dat we van bovenop de tulband naar beneden laten druipen, als Omoe drie vreemde vragen stelt.

'Sinterklaas of Kerstmis?'

'Kerst natuurlijk,' zeg ik.

'Zwart of wit; donker of licht?'

'Witte sneeuw in het donker?' verzin ik, want ik wil het liefst alles tegelijk.

'Sleeën of smullen?'

'Mag dat niet allebei?' vraag ik. 'Na elkaar?'

'Nou, vooruit,' zegt Omoe, terwijl ze haar dikke donzen winterjas van de kapstok pakt. Met haar andere hand grist ze de mijne van het haakje en geeft hem aan. Met onze dikke wanten, sjaals en mutsen met vrolijke pompoms, lijken we wel drie keer dikker dan normaal.

'Zo,' zegt Omoe, 'dan doet het minder pijn als we straks vallen tijdens het sleeën.' Ik verstijf. 'Omoe, het heeft helemaal niet gesneeuwd! Hoe kunnen we nu gaan sleeën?'

'Meis, meis, meis.' Omoe schudt haar hoofd. Alsof ik een domme vraag stel.

'Kom mee,' zegt ze zonder antwoord te geven en neemt me bij de hand terug naar de keuken. De zwaarzoete geur van chocolade en cake komt ons tegemoet. De geur wandelt mijn neus rond en zet mijn tong aan het likkebaarden. Vastberaden en in een pittig tempo stapt Omoe met haar oude beentjes op de keukendeur af. Ze buigt voorover naar het kattenluikje, steekt haar hand erdoor, haar arm en verdwijnt vervolgens met haar hele lijf. Door het kattenluikje.

Tijd om met mijn ogen te knippen of me af te vragen wat er gebeurt, is er niet. Ze houdt me namelijk nog steeds vast en trekt nu ook mijn hand, arm en lijf door datzelfde luikje. Even is het helemaal zwart en dan staan we buiten. Het is donker en vrieskoud helder winterweer. Er ligt een vliedun laagje ijzige kou over het grasveld. Glinsterend wit licht de rijp op in de maneschijn. Op het grasveld staat de slee met daarachter een ongelooflijk hoge, donkere berg.

Nu knipper ik wél met mijn ogen. Maar daarna staat hij er nog steeds: die ongelooflijk hoge, donkere, ronde berg. Met prachtige witte sneeuwvelden die van de hoge bergrand naar beneden druipen.

'Mooi toch?' zegt Omoetje, als ze mijn vragende blik ziet. 'Wij kunnen dat: een tulberg bakken.'

Hand in hand lopen we naar de berg. Bij elke stap denk ik aan alles wat ik hier normaal zou zien: de kale, oude appelbomen, de bessenstruiken en daarachter de velden zo ver het oog reikt. Nu zie ik de besneeuwde berg met elke stap dichterbij komen. En ik ruik 'm ook. Met elke stap begrijp ik steeds iets beter wát ik ruik: chocoladecake! En als we aan de voet van de berg staan, kan ik mezelf niet meer bedwingen. Ik steek mijn vinger in de berg en proef de heerlijke smaak van chocolade tulband. Daarna steek ik snel nog een keer mijn vinger uit, maar nu in de sneeuw en lik het glazuur van mijn vinger. Het smaakt zoals ieder jaar; heerlijk. Wij kunnen dat: een kersttulband bakken.

Omoe kijkt me aan met haar oude pretoogjes. Een gierende lach borrelt uit mijn buik naar boven. We schateren het uit. Zo'n vreemde kerstavond heb ik nog nooit meegemaakt. Lachend klimmen we naar boven, en trekken de slee achter ons aan. Bovengekomen vallen we stil. Wat is het hier mooi. Een uitgestrekte donkere hemel met hier en daar een oplichtende wolk en ontelbaar veel sterren. Daaronder de uitgestrekte velden, zo ver als we kunnen kijken. En aan de andere kant de lichtjes van het piepkleine huis van Omoe en van alle andere huisjes in het dorp. We zitten samen op de slee en kijken onze ogen uit. Iets verderop landt een merel en prikt verbaasd met haar snavel in het glazuur. En terwijl we daar zitten en ik af en toe een vinger in het glazuur steek om even te proeven of het echt is wat we

zien, verzinnen we wie er allemaal mee kan eten van deze heerlijke tulband: pap en moeke, Roosje, tante Sjaan en ome Sjon, de buurvrouw, de kinderen van om de hoek, Tommie en zijn broer uit Appelscha, de bakker van drie huizen verderop, alle kinderen uit mijn klas en neef Rinke. Er is genoeg voor iedereen.

Maar eerst, eerst zullen we met de slee naar beneden suizen.